

ΤΟΥ **Γιώργου Κρεασίδη**



Μόνο ο λαϊκός παράγοντας μπορεί να δημιουργήσει πολιτική αστάθεια

Η ψηφοφορία της Πέμπτης ήταν μια απότομη προσγείωση για την κυβέρνηση Τσίπρα, καθώς φάνηκε πως ήταν απατηλή η αίσθηση ότι μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ θα περάσουν το 3ο μνημόνιο άνετα. Οι διαγραφές του Στ. Παπαγούλη από το ΣΥΡΙΖΑ και του Ν. Νικολόπουλου από τους ΑΝΕΛ, μαζί με την παραίτηση του βουλευτή Γ. Σακελλαρίδη που πλαισίωνε το επιτελείο του Α. Τσίπρα μέχρι πριν λίγους μήνες, είναι εξελίξεις που υπογραμμίζουν ότι οι 153 βουλευτές της κυβερνητικής πλειοψηφίας δεν φτάνουν για την ανέφελη εφαρμογή των τριών μνημονίων. Οι κραδασμοί κατά την ψήφιση του νομοσχεδίου για τις κατασχέσεις σπιτιών προμηνύουν ότι στην αλυσίδα των σκληρών μέτρων που προβλέπουν τα προαπαιτούμενα, ξεκινώντας από το ασφαλιστικό οι 151 βουλευτές που απαιτούνται δεν είναι δεδομένοι.

Καθόλου τυχαία ο πρωθυπουργός στην επίσκεψη του στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας τόνισε την ανάγκη να υπάρξει συνεννόηση των πολιτικών δυνάμεων και κάλεσε τον Π. Παυλόπουλο να βοηθήσει σε αυτό. Αν και ο Παυλόπουλος μίλησε τη γλώσσα της συναίνεσης, είναι αμφίβολο αν είναι σε θέση να ανταποκριθεί η ΝΔ, ο βασικός αποδέκτης του μηνύματος. Ο ανταγωνισμός των υποψήφιων αρχηγών και η ανάγκη για στοιχειώδη επαφή με την κοινωνία την έχουν απομακρύνει ρητορικά από την απόλυτη ταύτιση με τα μνημόνια, με αποκορύφωμα την ατάκα Β. Μεϊμαράκη για τον «χειμώνα της νεοφιλελεύθερης αριστεράς». Για την ώρα η κατάσταση στο λεγόμενο μέτωπο του “ναι” μάλλον δεν επιτρέπει ρεαλιστικά σενάρια διεύρυνσης της κυβερνητικής πλειοψηφίας.

Οι εξελίξεις αυτές δείχνουν τη γρήγορη απώλεια της ανοχής στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ μπροστά στη σκληρότητα και το βάθος των μέτρων που πλήττουν πλατιά λαϊκά στρώματα. Ήταν υπερβολική η προσδοκία του Μαξίμου ότι φτάνουν για να επιβάλλει την πολιτική της η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, η συντριπτική μνημονιακή πλειοψηφία στη βουλή, η “αριστερή μελαγχολία και αμηχανία” μπροστά στα ντουβάρια που συνάντησαν οι μονόδρομοι του αριστερού κυβερνητισμού, αλλά και το “μούδιασμα” στην κοινωνία που προκάλεσε η

επαίσχυντη συμφωνία που οδήγησε στο τρίτο μνημόνιο.

Η «ιδέα» της εξαφάνισης της σύνταξης, της απώλειας του σπιτιού είναι περισσότερο ισχυρή. Και η μαχόμενη και αντικαπιταλιστική Αριστερά θα συμβάλλει αυτή η δύναμη να εκφραστεί, να μείνουν στα χαρτιά τα σχέδια με τα κόκκινα δάνεια, να γίνει ρεύμα και κίνημα η πρόκληση “ελάτε να τα πάρετε”, να έρθει η πρώτη μεγάλη κοινωνική ήττα της Αριστεράς του μνημονίου.

Η μαζικότητα και η μαχητικότητα των κινητοποιήσεων στην απεργία στις 12 Νοέμβρη και οι κλαδικές κινητοποιήσεις που έδωσαν ένα αισιόδοξο μήνυμα τροφοδοτούνται από αυτή την αντίδραση. Το κυβερνητικό επιτελείο έχει την ικανότητα να δει πέρα από τη συμμετοχή στην απεργία, ειδικά στον ιδιωτικό τομέα με την εργοδοτική τρομοκρατία και την ελαστική εργασία. Υπάρχει ραγδαία φθορά της κυβέρνησης και η αναζήτηση αγωνιστικής διεξόδου είναι μια διαδικασία που βρίσκεται στην αρχή της.

Τα προβλήματα της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας καταγράφουν το γεγονός πως η κυβέρνηση δεν είναι παντοδύναμη. Υπάρχει δυνατότητα ο λαϊκός παράγοντας να δημιουργήσει πολιτική αστάθεια και να προκαλέσει καθυστερήσεις, ρήγματα και ουσιαστικά εμπόδια στη μνημονιακή πολιτική με στόχο την ανατροπή της. Είναι ώρα της συσπείρωσης μέσα από τις γενικές συνελεύσεις σε κάθε δυνατό επίπεδο, ξεκινώντας από τα πρωτοβάθμια σωματεία και επιτροπές αγώνα. Είναι ώρα του αγώνα για μπλοκάρισμα της εφαρμογής των μέτρων, για απεργιακές κινητοποιήσεις από την κατάθεση των μέτρων στη βουλή, ξεκινώντας από το ασφαλιστικό με στόχο τον ξεσηκωμό να μην ψηφιστούν. Για το συντονισμό κάθε αγωνιστικής πρωτοβουλίας. Της διεύρυνσης του αγώνα με την αναγκαία αλληλεγγύη, την αντικατασταλτική πάλη, την αντιπολεμική δράση και στήριξη των προσφύγων.

Η συζήτηση για το εργατικό κίνημα δεν αφορά απλά την επιλογή της απεργίας ή τη διάρκειά της. Χρειάζεται υπέρβαση της λογικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και του κυβερνητικού συνδικαλισμού, παλιού (ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚΕ) και νέου (ΜΕΤΑ) που με τη βοήθεια στην περίοδο αυτή και του ΠΑΜΕ, οδηγούν σε κινητοποιήσεις καταγραφής της διαμαρτυρίας, μιας 24ωρης τη μέρα που ψηφίζεται το ένα ή το άλλο μέτρο.

Απέναντι σε αυτά ανοίγει εκ των πραγμάτων ξανά το θέμα της αναγκαιότητας ρήξης, με στόχο την απελευθέρωση από μνημόνια, χρέος και ευρώ-ΕΕ. Η επιλογή διαπραγματεύσεως οδηγεί στην απέλπιδα αναζήτηση ισοδύναμων, αν ο ΦΠΑ θα πάει στο φροντιστήριο των παιδιών ή στο κρασάκι, με τελικό θύμα τον λαό. Ούτε βέβαια αποτελεί απάντηση το «ρήξη εάν

χρειαστεί». Είναι κρίσιμο πολιτικό ζητούμενο να ενισχυθεί το κίνημα και η Αριστερά, που το στηρίζει και στηρίζεται σε αυτό, και θέτει το ζήτημα της ρήξης με το σύστημα και την ΕΕ, που τολμά να μιλήσει στο όνομα της αναγκαίας ανατροπής, που αξιοποιεί τις κοινωνικές ρωγμές και δεν υποτάσσεται στο συσχετισμό.

Πηγή: “Πριν”